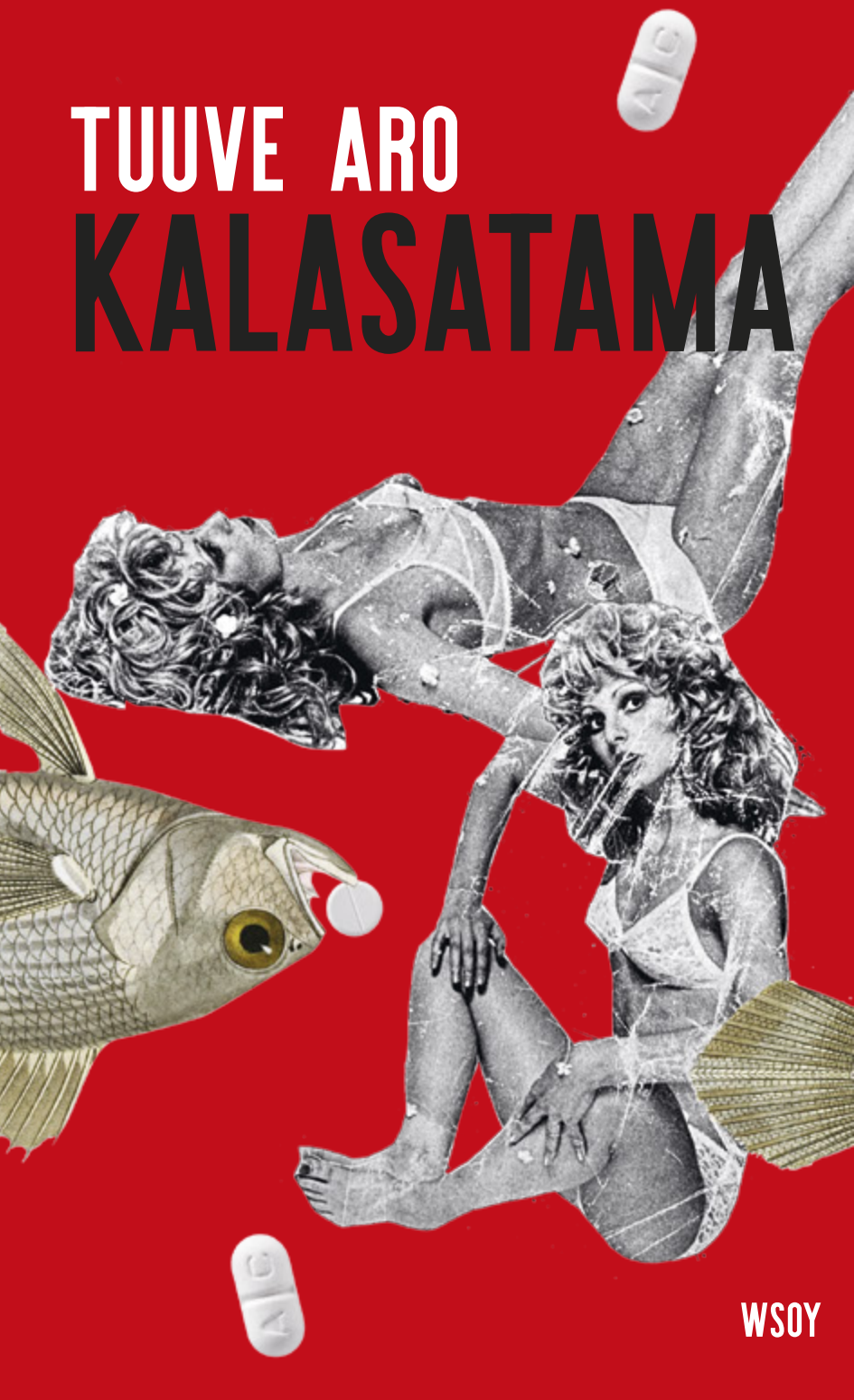

TUUVE ARO KALASATAMA

WSOY

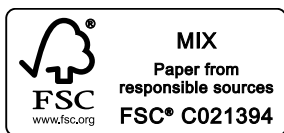
TUUVE ARO

Kalasadama

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Tekijä kiittää:
Koneen Säätiö, Taiteen edistämiskeskus, Suomen Kulttuurirahasto,
WSOY:n kirjallisuussäätiö.

© TUUVE ARO JA WSOY 2020
WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
ISBN 978-951-0-45034-5
PAINETTU EU:SSA

*Keskellä elon vaelluksen vaiivan
ma harhaelin synkkää metsämaata,
kun tieltä oikealta eksyin aivan.*

*Sanoa tuot' ei ihmismieli saata,
kuink' oli kolkko, autio se salo,
ei säikkymästä miehen muisto laata.*

*Ei kaameampi itse kalman talo;
mut koska hyvää myös ma löysin sieltä,
niin valaiskoon nää seikat täysi valo.*

*En tiedä kuinka poikkesin ma tieltä,
en kuinka tuohon erämaahan tulin;
lie painanut niin syvä horros mieltä.*

*Mut muistan, että kummun juurta kulin,
ja loppui laakso, missä pelko johti
mun käyntiäin ja sydänsuruun sulin.*

*Loin ylös silmän: vuoren huippu hohti,
säteili sen jo päällä päivänkulta,
mi kaikki oikeata ohjaa kohti.*

*Tuo silloin poistui pelko multa,
mi sydänseutuhuni tarttui yöstä,
kun tuska rauhan riisti tuiretulta.*

*How can you just leave me standing?
Alone in a world that's so cold
Maybe I'm just too demanding
Maybe I'm just like my father, too bold
Maybe you're just like my mother
She's never satisfied*

PRINCE

*Jotkut tahtoo rahaa
Jotkut tahtoo valtaa
Mä en tahdo muuta kuin et
Dingdongkelloni
Dingdongkelloni
Soittaa saa
Pimpelipom
Pimpelipom*

J. KARJALAINEN

TANSSITAUTI OLI OIREISTA pahin. Psykiatrinen hoitaja Mirjami katseli minua kun istuin jalat vapisten tuolilla häntä vastapäätä, jalkoja kihelmöi, niiden oli pakko liikkua, nousin tuolista ja astuin hoitajaa kohti, hän säpsähti ja liikahti kuin suojautuakseen, minä nappasin pöydältä pyöreän piikikkään esineen. »Se on stressipallo», hoitaja huomautti, istuin taas ja jalat kihelmöivät ja vapisivat, se oli hirveää.

Lääkkeiden muita sivuoireita olivat korvien suhina ja tinnitus, huimaus ja heikotus, vatsaa vääntävä pahoinvointi, näön ja kuulon heikentyminen, harhat. En voinut istua enkä maata, sillä tanssitauti – siksi minä tätä levottomuutta nimitin – pakotti liikkeelle: olin liikkeessä koko ajan, en nukkunut lainkaan, öisin lähdin mittaamaan korttelia, jalat veivät minua pitkin pimeää katuja, näin laiha mustaihoisen posteljoonin jakavan aamun lehden, hän vilkaisi minuun murheellisesti, valkuaiset hohtivat hämärässä ja poskillani valuivat kyynelvet, en voinut lopettaa, olin lääkkeiden ja oman tempoilevan ruumiini vanki.

Pillereitä määräsi Kalasataman terveysterapeutti ja hyvinvointikeskuksen psykiatri Oleg Morozov, lyhyenlääkärinä

täyskalju mies jolla oli tapana tuijottaa minua pää kalllellaan ja pullottavat silmät tapillaan kuin tyrmistynyt lisko. Hänen suomen kielensä oli käsittämätöntä eikä hänkään selvästi ymmärtänyt mitä minä hänelle kerroin. Hain tukea hoitaja-Mirjamista, joka oli suurikokoinen ja lämmin nainen, koetin luoda häneen yhteyden Olegin mulkoillessa yhtäaikaan epäillen ja vaativasti, kuin uskoen minun yrittävän huijata häntä, niin kuin minä olisin valehdellut oireistani, pakko- liikkeistä, unettomuudesta ja muusta.

Tämä oli syksyn viides lääkekokeilu. Oleg Morozov oli kallistanut päätään ja kirjoittanut reseptin, minä olin hakenut apteekista aina vain uuden paketin jotakin jonka piti tasoittaa mieltäni ja helpottaa šokin synnyttämää traumaa. Mutta eivät nämä pillerit helpottaneet vaan päinvastoin ajoivat minut nurkkaan, panivat korvani sihisemään ja silmäni pyörimään päässä. Yksi lääke sai syljen muuttumaan tahmeaksi vaahdoksi, toinen kuivatti suun paperiseksi ja teki puheesta mahdotonta, kolmas pani minut nukkumaan kaikki päivät ja hourimaan yöt, läheiset pelkäämään minua ja vauhkoja juttujani.

Uusi paketti ojennettiin apteekin tiskin yli milloin ammattimaisen hymyn, milloin avoimesti halveksuvan virneen säestyksellä. Mieleeni jäi rokonarpinen nuorukainen joka selvästi nautti asemastaan, siitä

miten me eri tavoin heikot jonotimme hänen tiskilleen hikiset vuoronumerot kourissamme kuin kerjäläisen hattu, jonotimme nöyrinä ja peloissamme ja täysin riippuvaisina lääkkeen tuomasta helpotuksesta vaikkemme edes tienneet toisiko kyseinen pilleri pikemminkin pahemman olon, lisää suhinaa ja tinnitusta, näköharhoja ja luoja paratkoon, tanssitaudin. Kalasataman apteekin nuorukainen virnuili ja nautti hädästäni, ei muka löytänyt tietojani koneelta; olinko käynyt kyseisellä lääkäriellä kuten väitin, tuskinpa lääkäri oli määrännyt mainittua lääkettä, olinko edes se henkilö joka esitin olevani? Viisi tuntia hän juoksutti minua ees taas, apteekista takaisin lääkäriin ja lääkäristä jälleen jonoon, oli jouluaaton aatto ja suurin osa tohtoreista jo kaasuttanut jonnekin lämpimään lomanviettoon. Minä jonotin ja jonotin ja minun jalkani vapisivat, farmaseuttikloppi myhäili myhäilemistään, hänellä oli valta, lääkkeet olivat hänen selkensä takana, olin hakemassa pientä annosta rauhoittavia jotta selviytyisin pyhien yli, jotta en kadotaisi vihoviimeistä mutteria ja leviäisi äitini silmien eteen kesken joulun.

ME OLIMME VAIN me kaksi, äitini ja minä, niin oli ollut aina koskapa isäni ei tahtonut perheestä osaa eikä arpaa. Isäni, joka kuoli vuoden 2018 helmikuussa, ei koskaan valinnut mitään. Nuorempana hän oli nopealiikkeinen ja älylliseksi mainittu venemies, joka nautti yllättävistä käänteistä ja muiden, varsinkin naisten, hämmentämisestä ja nöyryyttämisestä. Mutta hän ei koskaan tuntunut tehneen todellisia, omaehtoisia valintoja. Hän ajautui suhteisiin. Hän ajautui paikkoihin. Hän ajautui töihin milloin mihinkin, lopulta mediayhtiön epämääräiseen virkaan; kukaan, en ainakaan minä, ei ollut oikein selvillä mitä hän työssään toimitti. Hän, joka vierasti sitoutumista ja vastuuta, onnistui välttämään armeijan («lättäjalat») ja pitkään myös isyyden, ja ajautui naimisiin ensimmäisen vaimonsa kanssa, samoin toisen, uskomushoitajan joka hengästyneellä äänellä puhui värien ja huolikivien, mantrojen ja Jeesuksen uhriveren merkityksestä. Ymmärsin isääni entistä huonommin; miten vannoutunut ateisti, joka ei sietänyt laiskaa ajattelua ja joka kulki omia reittejään niin maalla kuin merellä, päätyi lopulta sitoutumaan juuri tuohon ihmiseen?

Kun minä synnyin neljäkymmentäkuusi vuotta sitten äitini harkitsemattoman valinnan seurauksena, isäni ei halunnut minua. Tuskin hän erityisemmin halusi äitiänikään, samassa yhtiössä työskentelevää, korkeammin koulutettua ja omakavaltaan häiriintynyttä teatterisihteeriä, mutta ajautui suhteisiin tämän kanssa kenties silkkaa pitkästymistään. Kuuntelivat jommankumman työhuoneessa salaa Rachmaninovia ja Tšaikovskia, vähän Debussy”tä. Puhuivat musiikista ja maalaustaiteista ja venäläisestä sielusta. Äitini isä, suuren sodan patinoima ja peruuttamattomasti valkoinen majuri, olisi nieleskellyt oksennusta jos olisi saanut vihiä siitä mitä väriä isäni isä, Kommunistisen Kansanpainon johtaja, tunnusti. Eikä vain tunnustanut vaan painokkain elein ja kirkuvin kirjaimin ympärilleen levitti. Isäni vanhemmat viruivat kumpikin punavankileirillä mielipiteidensä vuoksi. Sieltä, nälän, kuoleman ja kulkutautien keskeltä nuo kaksi onnetonta sielua, Lempi ja Toivo, ponnistivat aatteensa voimin ja solmivat rakkaudettoman avioliiton. Isäni saapui maailmaan samoilla hetkillä kun uusi sota levitti kyntensä Suomen ylle.

Vaan niinköhän isäni koskaan tunnusti mitään? Välittikö hän mistään riittävästi taistellakseen ajatustensa puolesta? Epäilen. Hän ajelehti sinne tänne, rikkoi sydämen siellä ja toisen tuolla. Äitini hän vei

elokuiselle veneajelulle, kuinkas muutenkaan, juotiin liikaa omenaviiniä ja kaikkien odotusten vastaisesti minä sain alkuni. Äitini oli ehtinyt vaipua isäni kummalliseen, myrkylliseen taikapiiriin: semmoinen isäni ympärillä kuulemma leijui. Naiset janosivat tuota myrkyä. He eivät voineet vastustaa taiteita palvovaa, hauskan näköistä ja aina moitteettomasti pukeutuvaa kosmopoliittia – sellaisena hän tahtoi esiintyä – joka puhui venäläisten kirjailijoiden saavutuksista kuin omistaan ja samastui niin kutsuttuun venäläiseen sieluun. Se oli suuri sielu se venäläinen sielu. Hän kertoi ääni värähtäen vierailleensa Tšehovin kotitalossa Moskovassa ja nähneensä naulakossa Anton Pavlovitšin päällysviitan. Nuuhkineensa sitä ja ymmärtäneensä jotakin kovia kokeneen kirjailijan hengestä.

Enemmän kuin mitään isäni halusi kirjoittaa. Mutta häneltä puuttui puhti. Hänessä oli taiteellista herkkyyttä ja tarvittavaa ulkopuolisuuden kokemustakin vaikka muille jakaa, eikä hän ollut huono sanojen kanssa – varsinkin jos halusi sanoillaan satuttaa – mutta se jokin hänestä uupui: se mikä tekee kynälijästä kirjailijan, itsetutkistelijasta taiteilijan. Kun minä 25-vuotiaana solmin ensimmäisen kustannussopimukseni ja sain teokselle kiittävän vastaanoton, isäni ei riemuinnut. Sen sijaan hän taisi aika lailla

kiukustua. Hän ei voinut käsittää, miten hänen omat, hapuilevat yrityksensä kirjoittaa ja saattaa tekstinsä yleisön tietoisuuteen olivat vesittyneet kerta toisensa jälkeen, miten ihmeessä eivät kaikki riemuinneet hänen huumoristaan josta ei terävyyttä ja tummaa ironiaa puuttunut?

Isäni oli heikko, eikä suvainnut heikkoutta muissa. Äitini tapaa kertoa tositarinaa, jossa isäni vei hänet kävelyille Helsingin merenjäälle. Upea aurinko, jää hohteli ja kimalteli kun he siinä rinnakkain tallustivat kohti ruusuista tulevaisuutta. Sitten äitini jalka upposi johonkin. Taisi olla pilkkireikä, jään reunat raapivat kipeästi hänen säärtään ja kenkä hörppäsi hyistä vettä. Hän parkaisi ja takertui vaistomaisesti isäni Loden-takin hihaan. Isäni riuhtaisi kätensä irti ja astahti sivuun. Hän tarkasteli hetken äitiäni, joka pidätteli itkua jalka syvällä reiässä. Isäni purskahti nauruun. Olihan tuo säälittävä naisenpuoli, huvittava kerta kaikkiaan, vähän niin kuin hänen oma äitinsä oli ollut heikko ja kyvytön puolustautumaan miehensä verbaalista sadismia vastaan. Kommunistivaarini Toivo oli kova luu, periaatteen mies, hän ei räkänokkia suvainnut eikä isälleni herunut hellyyttä, näin olen kuullut, niiskuttava poika oli riesa. Häpeästä ja itseinhosta muodostui isäni toinen iho, se iho joka tuota hyväntuoksuista ja nokkelasanaista

miestä oikeasti puristi. Siksikö hän nauroi siinä talvisessa auringonpaisteessa, kun äitini epäuskoisena piteli reikään juuttunutta jalkaansa? Yhä hekotellen, naurunkyyneliä pyyhkien käänsi isäni selkänsä äidilleni ja käveli pois.

Ja vain muutamaa kuukautta myöhemmin äitini unohti ehkäisyn ja valitsi saada minut. Tuon itseään ja muita vihaavan, elämästä ja rakkaudesta vieraantuneen miehen kanssa äitini päätti saada lapsen. Isäni aneli keskeytystä, mutta ei, äidilläni oli idea, projekti. Hänellä olisi nyt minut.

KUN OLIN LAPSI ja minulla oli lapsen mieli, halusin olla poika. Kysyin äidiltäni, voisinko ryhtyä pojaksi ja hän sanoi »et», vaikka meriittini olivat vakuuttavat: osasin kiipeillä puissa, rakentaa vakaan lumilinnan ja tapella. Johdin sulkahattu päässäni (poika)intiaanien salaista retkikuntaa (poika)länkkäreitä vastaan vapauttaaksemme (tyttö)intiaanit pulasta. He tosin eivät halunneet tulla pelastetuiksi koska tiipiin teenteitto oli kesken. Hiiteen teenne! Ettekö te ymmärrä, että me vapautamme teidät? Jouduin luovuttamaan, kun länkkärit istahtivat teekuppien ääreen ja yksi Erno pussasi yhtä Ainoa. En kestänyt sitä. Olin pussannut samaista Ainoa ja nyt hän alentui tuon alimitaisen pyssysankarin lähentelemäksi.

Koulussa hylkäsin poikahaaveeni. Myönnyin olemaan tyttö, mutten suinkaan sellainen kuin naapurin Tellervo, joka pukeutui perhosesiliinoihin ja keräili itkeviä vauvanukkeja. En luopunut jousipyssyjen teosta, vaikka sitä ei enää arvostettu. Minut työnnettiin takapihan raapivaa tiiliseinää vasten ja kerrottiin mikä minä olen. *Vikanen*. Tuo kömpelö sana painui mieleeni. Toinen oli melkein kuin kunnianosoitus:

poikatyttö. Sellaiseksi sitä ei toki tarkoitettu, sillä mikään ei ollut tärkeämpää kuin kuulua joukkoon. Rinnakkaisluokan Samir oli »neekeri» ja erityisluokan Raisa »kusihousuvammanen». Olin surullinen, mutta onneksi oli luokkatoverini Jami. Hän oli niin kutsuttu tyttöpoika, ja lisäksi adoptoitu. Jami halusi kauluistella, tanssia balettia ja hypätä twistiä. Hänen kanssaan muodostin outolintujen yksikön; jännitin hänen twistinauhansa jouseen ja ammuin naapurin juoppotalkkarilta hatun päästä. Kehitimme kummallisen salakielen. Jamin rasvamaksainen ottoisä oli tyytyväinen ystävydestämme: ehkä Jamilla oli toivoa, olimme varmaankin pihkassa? No emme olleet, vaikka leikimmekin häitä – Jamilla helmikoristeinen prinsessakruunu – ja toisinaan sadistiselta kalskattavaa »Lukitsen sut komeroon sammutan valot enkä palaa koskaan» -leikkiä. Hyväksyimme toisemme. Kun Jamin isälle selvisi mistä puusta olimme veistetyt, hän muuttui aivan kalpeaksi, alkoi huutaa ja heitti minut ulos. Hääleikit jäivät. Etäännyimme. Mutta kokemus jaetusta erilaisuudesta säilyi.

Kävin yhdettätoista ikävuottani, kun maa katosi jalkojeni alta. Pienempiä järistyksiä oli tapahtunut ennenkin ja maa oli keinahdellut, muttei mitään tämän kaltaista; tämä oli kohtalokas käänne, mullistus, täydellinen katastrofi. Istuin olohuoneen lattialla jalat

ristissä mustalla ympyrän muotoisella punosmatolla ja katselin Eurovision laulukilpailuja. Takanani vihreällä sohvalla istui äitini ja kutoi, ja yhtäkkiä näkökenttäni supistui ja kuuloni terävöityi. En enää istunut matolla vaan jossain paljon korkeammalla, jossain missä ilma oli ohutta ja hankalaa hengittää. Maalliset asiat, kuten kesken jäänyt muurilautanen ja äänet, kuten kudinpuikkojen kilke, jäivät jonnekin alapuolelleni, etäälle, kaikki se oli menettänyt merkityksensä hetkenä jona laulukilpailun lavalle asteli 16-vuotias ruotsalaistyttö.

Tytöllä, joka minun näkökulmastani oli oikeastaan jo nainen, oli kastanjanvärinen kihartuva tukka muotoiltuna ajan malliin, puolissääreän ulottuvat valkoiset housut ja vielä hohtavamman valkoiset hampaat suussaan josta lähtevä ääni oli kirkas, voi miten kirkas ja heleä, se vaimensi kaiken muun, kuuntelin tyttöä ja katselin tämän tuikkivia silmiä jotka hymyilivät minulle, tämä oli ihmeellistä ja ihanaa. Mitä oli tapahtunut, missä minä olin ja kuka minä olin? En ainakaan se sama poninhäntäpäinen kymmenvuotias mustalla punosmatolla meilahtelaisessa olohuoneessa. Olin muuttunut, olin lennähtänyt tähtiin ja leijuskelin nyt siellä missä kaikki oli ihanaa ja oikein, tuo tyttö ja hänen heleänä kantava äänensä, hänen varmuutta uhkuva olemuksensa, valkoiset housunsa ja ihmeellinen paitansa jossa oli pilkullisen kirahvin kuva, kaikki,

jopa minä itsekin olin sillä hetkellä ihana ja oikein.

Näin oli vielä, kun lähetyksen loputtua plarasin suomi-ruotsi-sanakirjaa ja löysin merkityksen kappaleen nimelle. *Främling* = vieras, muukalainen. Ennen tätä iltaa olin ollut muukalainen maailmassa ja laulava tyttö oli ollut minulle vieras... mutta niin ei ollut enää! Minä halusin tuntea hänet läpikotaisin ja ajattelin että jotenkin hänenkin täytyi tietää minusta. Hän oli heläyttänyt laulunsa juuri minulle, ja oli vain ajan kysymys milloin saisin kohdata hänet. Ehkä kirjoitaisin hänelle? Niin tekisin. Sopisimme treffit. Opettelisin puhumaan ruotsia ja sitten matkustaisin häntä katsomaan. Hän vilkuttaisi minulle laivasatamassa kun saapuisin, eikä ammottava ikäerommekaan olisi mikään todellinen este.

Kävin onnellisena nukkumaan: äitini suu liikkui kun hän lausui hyvät yöt, mutta minä kuulin vain kastanjatukkaisen tytön äänen, ja kun suljin silmäni, näin hänen iloisena hohtavan katseensa ja minulle suunnatun hymynsä. Maistelin hänen nimeään kielelläni: Carola. Carola. Carola.

Vaivuin uneen, jossa olimme minä ja hän, hän ja minä, vain me kaksi eikä huolen häivää.

Keskellä yön pimeyttä avasin silmäni. Kauhu puristi rintaa. Äitini tasainen kuorsaus kuului toiselta puolen makuuhuonetta. Sydämeni pamppaili ja

kämmeni hikosivat. Painoin ne vasten viileää kivi-seinää ja kohottauduin polvilleni. Silmäni vettyivät, nyyhkäys purkautui kurkustani. Olin palannut tähdistä jälleen maan pinnalle, 1950-luvulla rakennetun kivitalon ensimmäiseen kerrokseen ja omaan kapeaan vuoteeseeni, jonka täytti nyt uusi häpeä.

Ei siinä ollut mitään ihanaa ja oikein. Päinvastoin siinä oli jotakin perin juurin väärää ja kamalaa, tiesin sen varsin hyvin; olinhan kymmenenvuotias tyttö enkä tyhmä, kävin peruskoulua, olin jo vuosia tiennyt mikä oli sallittua ja mikä ei, miksi yhden kasvot painettiin vasten haavoille raapivaa tiiliseinää ja toisen ei, milloin sekä lasten että aikuisten ilmeet muuttuivat inhoaviksi ja milloin taas ymmärtäviksi, hyväksyviksi, ihaileviksi... Painoin hikisiä kämmeniäni seinään ja kauhu pysyi rinnassani, nostin katseeni ylös tähyilläkseni Jumalaa vaikken oikein uskonutkaan häneen, nyt halusin uskoa, halusin enemmän kuin mitään muuta: ehkä Jumala voisi auttaa minua hädässäni ja muuttaa taas kaiken hyväksi!

Tähyilin, mutten nähnyt muuta kuin vihreäksi maalatun makuuhuoneen katon, sen kolme rinnakkaista halkeamaa, noita halkeamia olin tuijottanut koko siihenastisen elämäni, eivätkä ne nytkään sanoneet minulle mitään. Katto oli vain katto ja seinä pelkkä seinä, Jumalaa ei ollut ja unelmieni tähdet oli-

vat poissa. Painoin pääni, sydämeni pamppaili ja voimat valuivat minusta. Sopersin puoliääneen ikuisesti kuuroille korville: »Voi kiltti Jumala auta ja armahda minua, älä anna minun olla *sellainen*.»

Kun vastausta ei kuulunut, kun yö hiljaa ryömi eteenpäin ja äitini jatkoi kuorsaustaan, tajusin sen. Ei Carola tuntenut minua, eikä koskaan haluaisikaan tuntea. Kun asiaa tarkemmin mietin, kukaan tässä maailmassa ei voinut minua tuntea, ei ymmärtää eikä hyväksyä. Maa oli kadonnut jalkojeni alta ja keinauttanut minut tyhjyyteen. Tajusin, että olin aina ollut ja tulisin aina olemaan vieras. Muukalainen. Främling.

EN VIELÄKÄÄN OLLUT tottunut oransseihin opaste-
nauhoihin jotka matelivat pitkin tuliterän kaupp-
keskuksen lattiaa, niiden tarkoitus oli johdattaa
ihmiset metroihin sisään tai metroista pois mutta
minut ne johtivat aina kadoksiin. Uudestaan ja
uudestaan seurasin kaartuvaa käytävää ja oranssia
linjaa, tuijotin vuoroin jalkojani ja vuoroin kerska-
kulutuksen babylonista kauhua. Tässä ei ollut järjen
häivää, tässä uudelta muovilta haisevassa sekamels-
kassa Kalasataman asemalla, Redi se oli nimeltään,
pullollaan ylös ja alas liukuvia portaita ja kohisevaa
meteliä ja näköalahissejä ja donitsibaareja ja räikeän
värisiä infantiileja istuinmuodostelmia ja hyödyttö-
miä interaktiivisia infotauluja ja päälle päätteeksi
tyhjiötunneli johon lapsenmieliset aikuiset pääsivät
kellumaan jos pulittivat pitkän pennin. Ihmisiä käy-
tävillä kuin zombeja vaeltamassa eteensä katsomatta,
kaikilla kädessään vehje jossa toinen houkutusten
maailma. Tämä oli helvetin neljäs piiri, suunniteltu
eksymiseen, itsensä hukkaamiseen, törsäämiseen
vailla rajoja, ja minä kun vain yritin löytää psykiatrisen
polin.

Joka toinen viikko sama rituaali, metrovaunu täynnään itäisen kaupunginosan eri värisiä asukkeja, kasvot peittäviä huiveja, makeita tuoksuja ja nopeaa vierasta puhetta, ja minä etsimässä hoitoa pelokkaana, yhtä vieraana heille, horjuvin jaloin ja siristelevin silmin, korvat sihisten ja kädet täristen, kulloisenkin lääkkeen mukaiset oireet niskassani. »Kalasatama, Fiskehamnen», laimea naisääni kuulutti ja ajauduin liukuovista ihmismassan mukana portaisiin. Tämä satama oli kalaparkojen loppusijoituspaikka ja minä olin pyristelevä sintti verkossa josta ei ollut ulospääsyä. Tohtori Oleg Morozov ei sivuoireistani piitannut, ne kuuluivat asiaan: piti vain kiltisti niellä lääke vaikka edellisestä tabusta vieroitus oireili kammottavasti. Oleg ei yksinkertaisesti reagoinut mitenkään tuskaani, hän vain kallisti päätään ja lisäsi annosta, tuijotti minua kylmillä liskonsilmillään niin kuin minä olisin meistä se vaarallinen eläin.

Millainen ihminen oli se arkkitehti, joka pakotti psykiatriset ja muut potilaat altistumaan Redin kaltaiselle kauhujen labyrintille? Jos jollain konstilla selvisi klaustrofobisesta ostoshelvetistä ulkoilmaan ja kohtasi jättimäiset rakennustyömaat joilla miehet nostokurjissaan uurastivat futurististen pilvenpiirtäjien eteen, ja työmaiden halki Terveys- ja hyvinvointikeskukseen, sai vastaansa *Avaruusseikkailu*

Millaista on elää vapaaehtoisesti lapsettomana naisena, lesbona ja feministinä pakastimennurkassa, jota Suomeksi kutsutaan?

Kalatatama on Tuuve Aron kymmenes teos ja esseistisessä tyylissään hänelle uusi aluevaltaus. Se on kertomus sairastumisesta ja paranemisesta sekä koettelemuksista, joihin patologinen nykykulttuurimme ihmisen ajaa.

Teos yhdistää omaperäisesti ja jarruttelematta autofiktiivisiä aineksia ja räväkkää yhteiskuntakritiikkiä, jossa tarkastelun kohteina ovat muiden muassa mielenterveyden hoito, kirjallisuusmaailma, uskonto ja uskomushoidot, vuosituhannen vaihteen homokulttuuri, #metoo sekä ilmiö nimeltään "heterouteen vangittujen kauhu".

9 789510 450345

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-45034-5